

Kukkolankoski - Merihelmi

Neljäs matkapäivä

Matkapäiväkirjaa mukaillen

Neljäs matkapäivä valkeni hieman sateisen kosteana. Ei juuri satanut mutta oli nihkeän märkää ja viileää. Aamupalaksi oli jotakin hyvää ravintolassa. Viivymme hetken aikaa tutkien museon esineistöä ja esityksiä kunnes jätimme jäähyväiset mukavalle leiripaikalle.

Olimme jälleen tien päällä. Nyt suuntana Haaparanta ja Tornio. Nehän ovat kai jonkinlainen kaksoiskaupunki. Mutta veikkaanpa, että ennen pitkää Haparanda pääsee niskan päälle. Ruotsalaisilla on ainakin kokemusta suomalaisten nujertamisessa.

Kulkemista helpotti jonkin verran lyhyt pätkä pyörätietä. Mutta sama näytti olevan suhina på svanska puolella kuin suomenkin, että pyörätie hävisi jonnekin jälkiä jättämättä ja niin oli ängettävä itsensä

muiden ajoneuvojen joukkoon. Pilvisen päivän hämärän vuoksi laitoimme takavilkun päälle, jotta autoilijat huomaisivat meidät paremmin. Ajaminen ei ollut yhtään kivaa kovaäänisten ajokkien seassa ja oli hieman työlästä seurata liikennemerkkien viidakkoa kun piti seurata liikennettä ja kun ajoimme useasta peräkkäisestä ympyrästä. Oikeastaan tämän liikenteellisen puutteen, ettei ollut sopivia pyöräteitä näin kaupunkialueella, ei tehnyt mieli mennä tutustumaan sen enempää Haaparantaan kuin Tornioonkaan. Ennestään ne olivat tuttuja kaupunkeja automatkojemme kautta.

Libero purus sodales mauris, eu
vehicula lectus velit nec velit.

Nyt kohdistimme mielenkiinnon osua tielle, joka veisi Kemiin. Muutaman yrityksen jälkeen löytyi suorastaan erinomaisessa kunnossa oleva pyörätie, jota pitkin pääsimme lähelle Kemiä. Mutta sitten oli ongelmia. Pyörätieltä ei ohjattu millekään Kemiin menevälle sellaiselle tielle, jolla saisi ajaa pyörällä. Kaikki opastetut Kemi- kyltit ohjautuivat moottoritielelle. Ja niin ajelimme erästä sattumoisin valittua tietä pitkin joka muuttui kaduksi. Joku nuori poika jolta kysyimme neuvoa, tuli mukaan kappaleen matkaa ja kääntyi sitten omille teilleen.

Ken jatkoimme hajun suuntaan, tulimme Kemiin mutta kovin oudolle seudulle vaikka se aivan ilmeisesti oli keskustaa, koska siinä oli jonkinlainen kaupungintalo, museo jne. Mutta minkäänlaisia opasteita tai infoa ei näkynyt niillä kulmilla. Navigaattorista ei ollut suuren suurta hyötyä. Olisi pitänyt ennakkoon ladata kuvat ja ajo-ohjeet. Kyselimme kadulla tapaamiltamme ihmisiltä neuvoa. Aika monelta sai kysyä eikä sittenkään oikeastaan kukaan tiennyt, mistä tai mitä kautta pääsee vanhalle Ouluun johtavalle tielle.

Kun eteneminen oli näin takkuista, päätimme, että emme pysähdy syömään vaan pyyhimme Kemin pölyt pyöränrenkaista ja ajamme eteenpäin. Kemi ei ilmeisesti ole kovinkaan turistiystävällinen paikka, olisko se enemmän kemistiystävällnen, tai puistokemisti kenties...

Tietysti meillä oli ajatus päästä johonkin yöksi. Ja se johonkin meidän kartassa oli noin 5-60 kilometrin päässä Kemistä. Jotkut niistä ihmisistä, joilta kyselimme Kemistä ulospääsytietä, sanoivat, että Kemistä Ouluun on koko matkan pyörätie.

No me etsimme tällaista pyörätietä. Mutta ei se pitänyt paikkaansa. Jossakin sellainen meni jonkin matkaa tien vieressä, kunnes lähti kiemurtelemaan jonnekin hyvin kauas päätiestä. Kun ei ole opasteita, ei sellaisesta voi tietää, palaako se koskaan päätien tuntumaan. Joo ja sitten joissakin kohdin, itse asiassa hyvin usein oli merkki pyörätietä, että se nousi maantien viereen mutta se nousi vain bussipysäkille ja loppui siihen. Tarvitseeko sellaista merkitä pyörätieksi. Kuinka moni raahailee pyörää mukanaan voidakseen sen ottaa mukaansa bussiin. Ehkä joku harva. Vaikka emme nähneet koko pyöräretkemme aikana kuin yhden suomalaisen pitkänmatkan pyöräilijän. Kaikki muut olivat ulkomaalaisia.

Jotenkin pyöräteiden viitoitus, olemassaolo ja useimpien niiden surkea kunto ovat enemmän kuin surkukupaisia juttuja.

Maantiellä oli selkeämpi ajaa varsinkin kun siinä oli kohtuullisen levyinen piennar. Toisaalta sekin oli pilattu sillä, että valkoisen viivan oikealle puolelle noin 10-20 sentin päähän oli jyrätty tärinäraita, joten se siitä pientareesra. Ovatkohan tientekijät ihan tärähtäneitä näistä tärinäraidoista.

Mutta matka jatkui. Aamun pilviharmaat olivat väistymässä ja alkoi vielä illansuussa aurinko paistaa köllöttää.

Saavuimme siinä ennen seitsemää iltasella Merihelmen pihaan. Onneksi saimme rivitalon pätkästä keskimmäisen asunnon. Se olikin matkamme tähänastisista yöpymispaikoista paras. Ei yhtään ujostuta kehua. Ehkä Kukkolankoskella olisi saanut vielä hienompaa luksusta mutta eri kategoriolla. Nyt saimme viimeisen vapaana olleen majan: oma sauna, suihku, wc ja avara olohuone, asiallinen keittiö, näkymä merelle, hiljainen ja viihtyisä. Mutta siis vain yhdeksi yöksi. Nautimme siitä koko rahan edestä.

Majapaikan lähellä oli ravintola, jossa söimme iltapalan ja aamupalan. Koska siinä alueella ei ole varsinaisia menopaikkoja ja meillä jäi hyvin ilta-aikaa, kiersimme luontopolun. Sen nimi siellä tosin on Merimiehen polku. Polun kokeminen oli ihan positiivinen juttu. Vaikka olimme ajaneet jo reilusti yli sata kilometriä, ei pieni jaloittelu tuntunut ollenkaan liialta, itse asiassa sen olisi voinut vaikka hölkätä mutta halusimme katsella rauhallisemmin.

Ravintolan nurkkaan rakennetusta näköalatornista oli hienot näkymät merelle. Merellinen miljöö on hieman erilainen Perämeren tuntumassa kuin esimerkiksi Helsingin Vuosaarella. Luontopolulta pääsi koukkaamaan meren rantaan ja uimassakin olisi voinut käydä mutta emme saunan jälkeen viitsineet mennä. Lämpimästä kesästä huolimatta yllättävän monessa paikassa oli melko viileää uimavettä.

Päivän ajokilometrit eksymineen varsinkin Kemin ympäristössä tekivät noin 115 km. Edellisen päivän kilometrit jäivät merkinnöistä pois, ne olivat 120 km.

